

მოსწავლის

ბიბლიოთეკა

ანე ფრანკის დღიური

გერმანულიდან თარგმნა ნელი ამაშუკელმა

ბაკურ სულაკაურის
გამომცემლობა

12 ივნისი, 1942

იმედი მაქვს, შემძიძლია განდო შენ ყველაფერი, განდო ისე, როგორც აქამდე არავის მივინდობივარ, იმედი მაქვს, შენ ჩემი დიდი ნუგეში იქნები.

კვირა, 14 ივნისი, 1942

პარასკევს დილის ექვს საათზე გამეღვიძა. ეს გასაგებიცაა, ჩემი დაბადების დღე იყო. მაგრამ ასე ადრე ადგომის უფლება არ მქონდა და სანამ შვიდს თხუთმეტი დააკლდებოდა, ცნობისმოყვარეობა უნდა დამეოკებინა. მეტხანს ველარ გავძელი. გავიქეცი სასადილო ოთახში, სადაც ჩვენი პატარა კატა, მორჰენი, ძალიან ალერსიანად შემომეგება. რვა რომ დაიწყო, მშობლებს მივაკითხე და მათთან ერთად სასტუმრო ოთახში გავედი: მინდოდა, საჩუქრები მენახა და ამომელაგებინა. ყველაზე ადრე შენ დაგინახე, ჩემო დლიურო, და ეს მართლაც საუცხოო საჩუქარი იყო. კიდევ დამხვდა ვარდების თაიგული, კაქტუსი, ტყის ყაყაჩოს რამდენიმე შტო. ეს იყო ყვავილების პირველი სალამი, შემდეგ კი უფრო მეტი მომართვეს.

მამამ და დედამ რა არ მაჩუქეს, მეგობრებმაც ძალიან გამანებივრეს. სხვათა შორის მივიღე „Camera Obscura“¹, ჰოლანდიაში ძალიან გავრცელებული წიგნი. თავშესაქცევი და თავსატეხი სათამაშოები, უამრავი სასუსნავი, გულსაბნევი ქინძისთავი, იოზეფ კოჰენის „ჰოლანდიური საგები და ლეგენდები“, კიდევ ერთი მშვენიერი წიგნი: „დების საარდადეგბო მოგზაურობა მთებში“ და ფული. ამ ფულით მერე „ბერძნული

¹ ბნელი კამერა (ლათ.)

ყველა შენიშვნა ეკუთვნის მთარგმნელს.

და რომაული საგმირო თქმულებები“ ვიყიდე. შესანიშნავია!

შემდეგ ლისიმ გამომიარა და სკოლაში წავედით. ჯერ მასწავლებლებსა და თანაკლასელებს კანფეტებით გავეუმასპინძლდი¹, მერე სწავლას შევეუდექით.

ჯერ ეს იყოს. როგორ მიხარია, შენ რომ გამიჩნდი!

ორშაბათი, 15 ივნისი, 1942

შაბათს, ნასადილევის, დაბადების დღის აღსანიშნავად წვეულება მქონდა. სტუმრებს ვაჩვენებთ ფილმი „შუქურის დარაჯი“ (რინ-ტინ-ტინის მონაწილეობით); ჩემს მეგობარ გოგონებს ძალიან მოეწონათ. ბევრი ვიცელქეთ, უზომოდ კმაყოფილნი ვიყავით. სტუმრებს შორის ბევრი გოგო და ბიჭი იყო. დედაჩემს ყოველთვის აინტერესებს, ამ ბიჭებიდან რომლის ცოლობას ვისურვებდი მომავალში. ვფიქრობ, ძალიან გაუკვირდებოდა, რომ გაეგო: ეს ყმანვილი პეტერ ვესელი იქნებოდა, რადგანაც, როცა მასზე სიტყვას ჩამომიგდებდა, მუდამ გულუბრყვილო გამომეტყველებას ვიღებდი. ლის გოოსენსსა და სანე ჰოუტმანს დიდი ხანია ვიცნობ და აქამდე ჩემი საუკეთესო მეგობრები იყვნენ. მაგრამ ამ ბოლო დროს ებრაელთა ლიცეუმში იოპი ვან დერ ვაალი გავიცანი. ჩვენ ხშირად ვართ ერთად და ახლა ის არის ჩემი საუკეთესო მეგობარი. ლისი ამჟამად სხვა გოგონასთან მეგობრობს, სანე კი სხვა სკოლაში დადის და იქა ჰყავს თავისი მეგობრები.

შაბათი, 20 ივნისი, 1942

რამდენიმე დღეა, არაფერი დამინერია; ჯერ მინდოდა, სერიოზულად გავრკვეულიყავი დღიურის არსსა და მიზანში. უცნაური გრძნობა მაქვს, ამიერიდან დღიური უნდა ვწერო; და უცნაურია არა მხოლოდ იმიტომ, რომ დღემდე არაფერი

¹ ასეთი წესია ჰოლანდიაში დაბადების დღეს.

„დამინერია“. მე მგონია, რომ მომავალში არც მე და არც სხვას არ დაგვანტერესებს ცამეტი წლის მოსწავლე გოგონას გულწრფელი აღსარება. თუმცა, ამას რა მნიშვნელობა აქვს. მე მინდა ვწერო და, რაც მთავარია, ჩემი გულისნადები გამოვთქვა.

„ქალაღი ადამიანზე ამტანია“. ასე ვფიქრობდი ხშირად იმ დღეებში, როცა მსუბუქი მელანქოლია შემიპყრობდა, როცა ხელებზე თავჩამოყრდნობილი ვიჯექი და არ ვიცოდი, რა მომეხერხებინა საკუთარი თავისთვის. ხან შინ დარჩენა მინდოდა, ხან სადმე წასვლა, მაგრამ კვლავ იმავე ადგილას ვიჯექი და ფიქრს განვაგრძობდი. დიახ, ქალაღი ამტანია. მე არ განმიზრახავს, ოდესმე ვინმეს ვაჩვენო ეს სქელყდიანი რვეული, მაღალფარდოვანი სახელწოდებით „დღიური“, და თუ ვაჩვენებ, მხოლოდ მეგობარ ბიჭს ან გოგოს, რადგანაც სხვებს იგი არც დააინტერესებს; და, აი, მე უკვე ვთქვი, რამ მაიძულა დღიური ვწერო: მე არა მყავს მეგობარი გოგო!

ახსნა-განმარტების გარეშე ვერავინ გაიგებს, რატომ განიცდის მარტოობას 13 წლის გოგონა. უცნაური ამბავია, მყავს კარგი, საყვარელი მშობლები, 16 წლის და; თუ ყველას ჩამოვთვლით, ოცდაათამდე ნაცნობი, ანუ ეგრეთ წოდებული მეგობარი, თაყვანისმცემლების მთელი ამაღა, რომლებიც თვალებში მიყურებენ და გაკვეთილზე მანამდე ათამაშებენ სარკეს, სანამ ჩემს ღიმილს არ დაიჭერენ. მყავს ნათესავები, შესანიშნავი ბიძები და ბიცოლები. გვაქვს მშვენიერი სახლი. არაფერი მაკლია, გარდა მეგობარი გოგოსი. ნაცნობებთან მხოლოდ სისულელებით ვერთობ თავს და ყოველგვარ წვრილმანზე ვლაქლაქებ. გული ვერავისთვის გადამიშლია. ისეთი გრძნობა მაქვს, თითქოს ერთიანად შემბოჭეს. შეიძლება ეს ჩემი ნაკლია, შეიძლება მეტი ნდობით უნდა ვეკიდებოდე ადამიანებს, მაგრამ, სამწუხაროდ, ეს ასეა და მე არაფრის შეცვლა არ შემიძლია. აი, რატომ მჭირდება დღიური. მე

მინდა, დიდი ხნის ნანატრ მეგობარს ჩემს ფანტაზიაში ხორცი შეესხას და ამიტომ დღიურში მარტო მშრალ ფაქტებს არ შევიტან, როგორც ამას ბევრი აკეთებს; მე მინდა, ეს დღიური ჩემი მეგობარი გახდეს და ამ მეგობარს ერქმევა – კინი!

პირდაპირ რომ ვამეხება საუბარი კინისთან, ყველას გაუჭირდებოდა გაგება, ამიტომ მოვყვები ჩემს ბიოგრაფიას, თუმცა სრულიადაც არ მახალისება.

როცა ჩემი მშობლები დაქორწინდნენ, მამა 36 წლისა იყო, დედა – 25-ისა. ჩემი და მარგო 1926 წელს დაიბადა გერმანიის ქალაქ ფრანკფურტში, მე კი 1929 წელს მოვევლინე ქვეყანას. ჩვენ ებრაელები ვართ და ამიტომ 1933 წელს, როგორც ემიგრანტები, ჰოლანდიაში წამოვედით, სადაც მამა სააქციო საზოგადოება „ტრავისის“ დირექტორი გახდა. ეს ფირმა „კოლენ და კომპანიასთან“ მჭიდრო კავშირში მუშაობს და ამავე ფირმის შენობაშია მოთავსებული.

სხვებივით ჩვენც არ გამოგველია სადარდებელი ცხოვრებაში, რადგანაც გერმანიაში დარჩენილი ნათესავები ვერ ასცდნენ ჰიტლერული კანონების კლანჭებს. 1938 წელს, ებრაელთა დარბევის შემდეგ, დედაჩემის ორივე ძმა ამერიკაში გაიქცა. ბებიაჩემი ჩვენთან ჩამოვიდა. მაშინ ის 73 წლისა იყო. 1940 წლიდან ჟამთა სიავემ იძალა. ჯერ ომი დაგვატყდა თავს, მერე კაპიტულაცია¹, გერმანელების შემოჭრა. ახლა კი დაინყო ჩვენი საცოდაობა. დიქტატორის ბრძანებას ბრძანება მოსდევდა. განსაკუთრებით ებრაელთა მდგომარეობა გაუარესდა. ებრაელებს უნდა ეტარებინათ ყვითელი ვარსკვლავი, ჩაებარებინათ ველოსიპედები, ეკრძალებოდათ ტრამვით მგზავრობა, ავტომობილებზე ხომ ლაპარაკიც ზედმეტია. რაიმეს ყიდვა მხოლოდ სამიდან ხუთ საათამდე შეეძლოთ –

¹ მონინალმდევსთან ბრძოლაზე ხელის აღება, საომარი მოქმედების შეწყვეტა და თავის აღიარება დამარცხებულად

ისიც მხოლოდ ებრაელთა სავაჭროებში. სალამოს რვა საათის შემდეგ არა მარტო ქუჩაში გამოსვლის, არამედ ბაღში და აივანზე გაჩერების უფლებაც არ ჰქონდათ. ებრაელებს აუკრძალეს თეატრსა და კინოში სიარული, ვერც სხვა გასართობ ადგილებში შედგამდნენ ფეხს. მათ ეკრძალებოდათ ცურვა, ჩოგბურთისა და ჰოკეის თამაში, საერთოდ, სპორტის ყველა სახეობა. ებრაელებს აღარ ჰქონდათ უფლება, ქრისტიანებს სწვეოდნენ. ებრაელ ბავშვებს ებრაულ სკოლებში უნდა ესწავლათ. ასე მოზღვავდა განკარგულებები. ამიერიდან მთელი ჩვენი ცხოვრება ამგვარი ძალდატანების კლანჭებში მოექცა. იოპი მუდამ ამბობს: ველარაფერი გამიბედავს, სულ იმის შიში მაქვს, აკრძალული არ იყოსო. ამა წლის იანვარში ბებიკო გარდაიცვალა. არავინ იცის, როგორ მიყვარდა, ძალიან დამაკლდა. 1934 წელს მონტესორის¹ სკოლის საბავშვო ბაღში მიმაბარეს, შემდეგ კი ამავე სკოლაში დამტოვეს. უკანასკნელ წელს ჩემი კლასის დამრიგებელი იყო სკოლის დირექტორი ქალბატონი კ... წლის დამლევს ერთმანეთს გულთბილად გამოვეთხოვეთ და ორივენი ცხარე ცრემლით ვტიროდით. 1941 წლიდან მე და მარგო ებრაელთა სკოლაში (ლიცეუმში) შევედით, მარგო მეოთხე კლასში, მე კი – პირველში. ჯერჯერობით ჩვენ ოთხს არა გვიშავს რა. და აი, მოვატანე დღევანდელ დღემდე და რიცხვამდე.

შაბათი, 20 ივნისი, 1942

ძვირფასო კინი!

ახლავე უნდა დავიწყო. ირგვლივ საოცარი სიჩუმეა. დედა და მამა შინ არ არიან, მარგო მეგობართან წავიდა პინგ-პონგის

¹ მარია მონტესორი – იტალიელი მეცნიერი, ექიმი-ანთროპოლოგი, პედაგოგი და ფსიქოლოგი. მან შეიმუშავა ბავშვთა აღზრდის უნიკალური მეთოდები, რომლებიც საგანმანათლებლო სისტემაში ფართოდ დაინერგა.

სათამაშოდ. ბოლო დროს მეც დიდი სიამოვნებით ვთამაშობ პინგ-პონგს. რადგანაც ჩვენ, პინგ-პონგისტებს, ძალიან გვიყვარს ნაყინის ჭამა, განსაკუთრებით, ზაფხულობით. თამაში ჩვეულებრივ ებრაელთათვის ერთ-ერთ ხელმისაწვდომ კაფე „დელფში“ ან „ოაზისში“ გასეირნებით მთავრდება. იმის დარდი არ გვანუხებს, სავსე გვაქვს საფულე თუ ცარიელი. საკონდიტროები მუდამ გაჭედულია ხალხით. მათ შორის ყოველთვის მოიძებნება კეთილისმყოფელი ჩვენი ნაცნობებიდან ან თაყვანისმცემელი, რომლებიც იმდენ ნაყინს გვთავაზობენ ხოლმე, რომ ერთ კვირასაც ვერ მოერევი.

წარმომიდგენია, როგორ გიკვირს, ჩემს ასაკში თაყვანისმცემლებზე რომ ვლაპარაკობ. სამწუხაროდ, ჩვენს სკოლაში ეს გარდაუვალი სენია. როგორც კი რომელიმე ბიჭი უფლებას მთხოვს, ველოსიპედით სახლამდე გამაცილოს, მე უკვე ვიცი, რომ ამ ბიჭს თავდავიწყებით ვუყვარვარ და თვალს ვერ მაშორებს. მცირე ხნის შემდეგ სიყვარული უნელდება, განსაკუთრებით მაშინ, როცა არაფრად ვაგდებ შეყვარებულის გამოხედვას და მხიარულად ვატრიალებ პედლებს. ზოგჯერ თუ ვინმე ძალიან მიწყალებს გულს, ველოსიპედზე ოდნავ შევტორტმანდები და ჩანთა მივარდება. ზრდილობიანი ბიჭი იძულებულია, ველოსიპედიდან ჩამოხტეს. სანამ ჩანთას მომანვდიდეს, გონზეც მოდის. ასეთი თაყვანისმცემლები ყოვლად უცოდველები არიან, მაგრამ გამოერევიან ისეთებიც, რომლებიც ჰაეროვან კოცნას მიგზავნიან და თავს მახეზრებენ. ჩემთან ამგვარი რამ არ გადის. მაშინვე ჩამოვხტები ველოსიპედიდან და წარბშეკრული ვუცხადებ, რომ მის გვერდით ყოფნა არ მსურს, ასე ვთქვათ, შეურაცხყოფილი ვარ და ვურჩევ, შინ წაბრძანდეს.

ასე, ჩემო კინი! ჩვენს მეგობრობას საფუძველი ჩაეყარა! ხვალამდე!

კვირა, 21 ივნისი, 1942

ძვირფასო კინი!

მთელ ჩვენს კლასს ციებ-ცხელება სჭირს: პედაგოგიური საბჭო კარზე მოგვადგა. ნახევარმა კლასმა სანაძლეო დადო – ვის გადაიყვანენ და ვინ დარჩება. მე და მიკ დე იონგი სიცილით ვკვდებით ჩვენი ორი მეზობლის შემყურე, რომელთაც ნაძლევეში მთელი ჯიბის ფული წააგეს. „გადაგიყვანენ, დაგტოვებენ, ჰო, არა...“ ასე გრძელდება დილიდან საღამომდე. ჩვენი მეზობლები ვერც მიპის მავედრებელმა მზერამ მოიყვანა გონს და ვერც ჩემმა ენერგიულმა აღმზრდელობითმა ღონისძიებებმა. მე რომ მკითხონ, ნახევარი კლასი დასატოვებელია, ისეთი ზარმაცები არიან. მართალია, მასწავლებლები ყოვლად ჭირვეული ხალხია, მაგრამ, ვინ იცის, იქნებ ჩვენდა სასიკეთოდ არიან ჭირვეულნი.

მე კარგი ურთიერთობა მაქვს ყველა მასწავლებელთან. სულ ცხრა მასწავლებელი გვყავს, შვიდი კაცი და ორი ქალი. ბატონი კეპლერი, მოხუცი მათემატიკის მასწავლებელი, ერთ დროს ძალიან გაბრაზებული იყო ჩემზე, რადგან განუწყვეტლივ ვყბედობდი. მან არაერთხელ გამაფრთხილა და ბოლოს დამსაჯა: დამავალა, დამენერა თხზულება თემზე „ყბედი“. ჰმ, ყბედი! აბა, რას დანერ ამზე? მაგრამ დიდად არ შემინუხებია თავი. დავალებების რვეული ჩანთაში შევინახე და ვცადე, პირზე კლიტე დამედო. საღამოს, როცა სხვა გაკვეთილებს მოვრჩი, კეპლერის დავალება მომაგონდა. კალამს ვღრღნიდი და ვფიქრობდი, რა დამენერა. რალაცის დანერა და ქალაღდის სტრიქონებით აჭრელება ყველას შეუძლია, მაგრამ დიდი ხელოვნებაა, მონახო დამაჯერებელი საბუთი ყბედობის სასარგებლოდ. ვფიქრობდი, დიდხანს ვფიქრობდი და უეცრად გონება გამინათდა. მოცემული სამი გვერდი სულმოუთქმელად გავავსე, საქმე გაიჩარხა. საბუთად

ის მოვიყვანე, რომ ყბედობა ქალური თვისებაა, მაგრამ მე, ცხადია, შევეცდები, თავი შევიკავო; რომ დედაჩემიც ჩემსავით ბევრს ლაპარაკობს და რომ მემკვიდრეობით გადმოცემული თვისებების აღმოფხვრა, სამწუხაროდ, თითქმის შეუძლებელია.

ბატონ კეპლერს გაეცინა ჩემს ახსნა-განმარტებაზე. მაგრამ როცა გაკვეთილზე ისევ გავაბი ლაქლაქი, მეორე თხზულების დაწერა დამავალა: „გამოუსწორებელი ლაქლაქა“. ეს დავა-ლებაც შევასრულე და ორ გაკვეთილზე სანიმუშოდ ვიქცეო-დი. მესამეზე კვლავ მეტისმეტი მომივიდა: და აი, ანემ ისევ მიიღო სასჯელი – თხზულება: „ყი, ყი, ყი, ფროილან¹ ყიყინა“. მთელმა კლასმა გადაიხარხარა. მეც გამეცინა, თუმცა ჩემი შემოქმედებითი ნიჭი ლაქლაქთან დაკავშირებული თხზულებების წერაში ამონურულად მიმაჩნდა. უნდა მეპოვა რაიმე ახალი, ორიგინალური. ჩემმა მეგობარმა სანემ, შესანიშნავმა პოეტმა, ლექსის დაწერა მირჩია და დახმარებაც აღმითქვა. მე აღფრთოვანებული დავრჩი. კეპლერს უნდოდა, აბუჩად ავეგდე, მაგრამ მე მას ორმაგად, სამმაგად გადავუხდი სამა-გიეროს, თავად გავხდი სასაცილოდ.

ლექსი დაიწერა და დიდი წარმატება ხვდა წილად. გავლექსე დედა ბატის, მამა გედისა და სამი ჭუკის ამბავი; მამამ ჭუკები ბევრი ყიყინის გამო სასიკვდილოდ დაკორტნა. საბედნიე-როდ, კეპლერი მიმიხვდა ხუმრობას და ლექსი ხმამაღლა, კომენტარებით წაიკითხა, ჩვენთანაც და სხვა კლასებშიც. მას შემდეგ თავისუფლად შემიძლია ვილაქლაქო. კეპლერი აღარ მსჯის, მაგრამ ხშირად დამცინის ამის გამო.

ანე

¹ გერმანიაში ასე მიმართავენ გაუთხოვარ ქალს.

ოთხშაბათი, 24 ივნისი, 1942

ძვირფასო კინი!

აუტანელი სიცხეა, ყველა ქშინავს და ოფლად იღვრება. მე კი ამ პაპანაქებაში სულ ფეხით დავდივარ. მხოლოდ ახლა დავრწმუნდი, თუ რა სასიამოვნო რამაა ტრამვაი, განსაკუთრებით კი ღია ვაგონები. მაგრამ ეს სიამოვნება ებრაელები-სათვის აღარ არსებობს. რა გაენწყობა, საკუთარი ფეხებითაც იოლად გავალთ. გუშინ შუადღისას, შესვენებაზე, კბილის ექიმთან უნდა წავსულიყავი, იან-ლიუკენსტრაატზე. ჩვენი სკოლიდან საკმაოდ შორსაა. გზა ქალაქის ბაღს მიჰყვება. ისე დავიღალე, რომ ბოლო გაკვეთილებზე კინალამ ჩამეძინა. კიდევ კარგი, კეთილი ადამიანები ბევრია ქვეყნად, წყალს მაინც მოგანვდიან. კბილის ექიმის ასისტენტი ქალი ებრაელებისადმი თანაგრძნობითაა განწყობილი.

ჩვენ უფლება გვაქვს, ვისარგებლოთ ერთადერთი ტრანსპორტით – პატარა ნავით, რომელიც იოზეფ-ზრელსკადესთან დგას. როგორც კი ვთხოვეთ მენავეს, მაშინვე მეორე ნაპირზე გადაგვიყვანა. რა ჰოლანდიელების ბრალია, ებრაელები რომ ასეთ დღეში ვართ. ნეტავ სკოლაში სიარული არ მჭირდებოდეს! სააღდგომო არდადეგებზე ველოსიპედი მომპარეს, დედაჩემის ველოსიპედი კი მამამ ნაცნობებს მიაბარა შესანახად. საბედნიეროდ, არდადეგები ახლოვდება, კიდევ ერთი კვირაც და აღარაფერი მიჭირს.

გუშინ დილით ისეთი რამ მოხდა, ძალიან მესიამოვნა. როცა იმ ადგილს ჩავუარე, სადაც ჩვეულებრივ ველოსიპედი მედგა, ვილაცხამ დამიძახა. მოვტრიალდი და დავინახე სიმპათიური ბიჭი, რომელსაც წინა სალამოს ჩემი სკოლის ამხანაგთან, ევასთან, შევხვდი. ბიჭი ოდნავ დარცხვენილი ჩანდა, თავისი გვარი და სახელი მითხრა: ჰარი გოლდბერგი. ცოტა არ იყოს გამიკვირდა, ვერ გამეგო, რა უნდოდა. მალე ყველაფერი გაი-

რკვა. სურდა, სკოლამდე გავეცილებინე. „თუ გზა აქეთ გაქვს, წამოდი“, ვუპასუხე მე და გვერდით გავყევი. ჰარი უკვე 16 წლისაა და შესანიშნავად ჰყვება ათასგვარ ამბებს. ამ დილით ისევ მელოდებოდა, ამიერიდან ალბათ ასე გაგრძელდება.

ანე

სამშაბათი, 30 ივნისი, 1942

ძვირფასო კინი!

დღემდე ვერ მოვიცალე შენთვის, მთელი ხუთშაბათი ნაც-ნობებთან გავატარე. პარასკევს სტუმრები გვყავდა და ასე გრძელდება აქამდე. მე და ჰარი ამ ერთ კვირაში დაფუახლოვდით ერთმანეთს. მან ბევრი რამ მიაიმბო თავის თავზე. თურმე მარტო ჩამოსულა ჰოლანდიაში ბებიასა და ბაბუასთან, მშობლები კი ბელგიაში ჰყავს. ადრე ჰარი ერთ გოგონასთან, ფანისთან დადიოდა. მე ვიცნობ ფანის. თვინიერებისა და მონყენილობის განსახიერებაა. მაგრამ მას შემდეგ, რაც მე გამიცნო, ჰარი მიხვდა, რომ ფანის გვერდით ლამისაა, ჩაეძინოს. ეტყობა, მე გამოვაცოცხლე. არასოდეს არ იცი, ვის რაში გამოადგები!

შაბათს იოჰიმ ჩემთან გაათია ღამე, კვირას კი ლისისთან წავიდა. საშინლად მონყენილი ვიყავი.

სალამოს ჰარი უნდა მოსულიყო. ექვსზე დამირეკა.

– ჰარი გოლდბერგი გახლავართ, თუ შეიძლება, ანეს სთხოვეთ.

– ანე ვარ, ჰარი.

– სალამო მშვიდობისა, ანე, როგორ ხარ?

– გმადლობ, კარგად.

– სამწუხაროდ, ამ სალამოს ვერ მოვალ, მაგრამ შენთან სათქმელი მაქვს. შეგიძლია, ათ ნუთში დაბლა ჩამოხვიდე?

– კარგი, ჩამოვალ.